

Arzu Delili: Arzulardan Allah'a Ulaşmak (1)

Doç.Dr.Caner TASLAMAN¹

“Arzu delili” başlıklı argümanı daha önce savunan felsefeci ve teologlar, insanların içinde Allah’a karşı doğrudan bir arzu olduğu görüşünü temel almışlardır. Bu makalede önce bu yaklaşımı tanıtır, bu görüşün şahsi tecrübe içerdiğine ve natüralist-ateist yaklaşımlara karşı savunulması zor bir pozisyon olduğuna dikkat çekeceğim ve bu yaklaşımı kendi argümanıma dahil etmeyeceğim.

¹ Yıldız Teknik Üniversitesi öğretim görevlisi

ÖZET²

Biz insanların en temel özelliklerinin başında doğal arzularımız gelmektedir. Bu makalede, insanların altı tane doğal ve temel arzusunu ele alacağım. Bunlar;

- 1- Yaşam arzusu
- 2- Korkuların giderilmesi arzusu
- 3- Mutluluk arzusu
- 4- Gaye arzusu
- 5- Şüpheden uzak bilgi edinme arzusu

² Bu makaleyi okuyup görüşlerini benimle paylaşan Oxbridge’li felsefeciler Richard Swinburne, Keith Ward ve Rodney Holder’a, ayrıca katkılarından dolayı değerli dostum fizikçi-felsefeci Enis Doko’ya teşekkür ederim.

ve

6- Başkaları tarafından iyi davranılma arzusudur.

Bütün bu doğal ve temel arzularımızın karşılanmasının Allah merkezli bir varlık anlayışını -ontolojiyi- gerektirdiğini ve birbirlerinden bağımsız bu temel arzuların hep aynı varlık anlayışını gerektirmesinin en iyi açıklamasının; insanın, bu varlık anlayışının merkezindeki Allah tarafından insanın yaratılması olduğunu savunuyorum.

Burada sunulan arzu delilinin dört tane sonuca ulaşılmasında katkı yapacağı kanaatindeyim: Birincisi, teizmin yani Allah inancının, natüralizm-ateizmden daha rasyonel olduğu anlaşılacaktır. İkincisi, Allah'ın önemli sıfatları bu delille temellendirilmeye çalışılacaktır. Üçüncüsü ahiret yaşamının ve Allah'ın gönderdiği din(ler)in var olması gerektiği görüşü desteklenecektir. Dördüncüsü, bu argümanla, insanların, içlerindeki arzularından dolayı Allah'ın varlığını, ahiret yaşamını ve dinleri uydurduklarını iddia eden natüralist-ateist felsefecilerin ve psikologların yaklaşımındaki hata göz önüne serilecek; arzuların daha rasyonel ve tesadüfi olmayan bir açıklamasına ulaşılacaktır. Kısacası bu argüman, birçok ateist filozof ve psikoloğun boğulduğu suyun aslında yaşam suyu olduğunu göstermektedir.

GİRİŞ

Yahudi-Hıristiyan geleneğinin ve İslam'ın varlık anlayışı Allah merkezlidir. Buna göre Allah dışındaki tüm varlıklar var oluşlarını bütün ayrıntılarıyla Allah'a borçludurlar. Galaksilerden dünyaya,

bitkilerden hayvanlara ve insana, insanın bilincinden tüm doğal arzularına kadar her şey Allah'ın yaratışının ürünleridir. Diğer yandan, natüralist-ateist varlık anlayışına inananlar, bütün bu saydıklarımızı "tesadüf ve zorunluluk" ile açıklarlar. Buna göre evren ve evrenin yasaları zorunlu olarak vardır, galaksilerden dünyamıza, bitkilerden hayvanlara ve insana, insanın bilincinden doğal arzularına kadar her şey zorunlu evren yasaları çerçevesinde gerçekleşen tesadüflerin ürünleridir³. Felsefede tasarım delili, kozmolojik delil ve bilinç delili başlıklarıyla teizmin mi, natüralist-ateist yaklaşımın mı daha rasyonel olduğu ayrıntılıca tartışılmıştır ve tartışılmaktadır⁴. "Arzu delili (argument from desire)" başlığıyla insanların arzularından hareketle de böylesi tartışmalar yapılmış olsa da, bu konu önceki bahsedilen argümanlar kadar ayrıntılıca işlenmemiştir. Bunun felsefe, psikoloji, antropoloji ve teoloji açısından giderilmesi gerekli bir eksiklik olduğu kanaatindeyim. Bu konuyu ele alarak, mevcut

³ Teizm ve natüralist-ateist yaklaşım için yapılan bu genel tarifi dışında kalanlar olabilir. Fakat bu tariflerin genel teist ve natüralist-ateist yaklaşımı kısaca özetlediği rahatlıkla söylenebilir. Natüralist-ateist yaklaşımı savunanların varlığı "tesadüf-şans" ve "zorunluluk" üzerinden tarifi için Monod'un şu kitabına bakabilirsiniz: Jacques Monod, **Chance and Necessity**, Çev: Austryn Wainhouse, Vintage Books, New York, 1972.

⁴ Tasarım delilini ve kozmolojik delili savunduğum, bilinç deliline ise değindiğim şu çalışmamı okuyabilirsiniz: Caner Taslan, **Evrin Teorisi, Felsefe ve Tanrı**, İstanbul Yayınevi, İstanbul, 2012, "Tasarım Delili" bölümü. Ayrıca internetten de bu çalışmamı okuyabilirsiniz: evrim.gen.tr/?p=14

eksikliğin giderilmesine katkıda bulunmaya çalıştım.

“Arzu delili” başlıklı argümanı daha önce savunan felsefeci ve teologlar, insanların içinde Allah’a karşı doğrudan bir arzu olduğu görüşünü temel almışlardır. Bu makalede önce bu yaklaşımı tanıtıp, bu görüşün şahsi tecrübe içerdiğine ve natüralist-ateist yaklaşımlara karşı savunulması zor bir pozisyon olduğuna dikkat çekeceğim ve bu yaklaşımı kendi argümanıma dahil etmeyeceğim. Daha sonra natüralist-ateistlerin birçoğunun da insanlarda var olduğunu kabul ettikleri altı tane doğal ve temel arzuyu ele alıp, birbirlerinden farklı ve çok önemli bu arzuların hepsinin Allah’ın varlığını gerektirdiğine dikkat çekeceğim. Sonuçta bu argümandaki hareket noktam “arzu delili” başlığıyla önceden savunulardan farklı olduğu için bu argüman aslında Allah’ın varlığı için yeni bir argümandır⁵. İlaveten bu delile getirilebilecek itirazlara cevap vereceğim, ayrıca bu argümanın Allah’ın sıfatları, ahiret yaşamının varlığı ve din(ler)in gerekliliği konularıyla ilişkisini göstereceğim.

⁵ Bu delilin, önceden ileri sürülmüş olan arzu argümanlarından farkı, bu makalenin ilk hali olan İngilizce isminden “Argument from the Ontology Required by Natural Desires: Finding The Water of Life Where Others Drown (Doğal Arzuların Gerektirdiği Ontoloji Delili: Başkalarının Boğulduğu Yerde Yaşam Suyunu Bulmak)” de anlaşılmaktadır. Bir arzunun kendisi yerine “farklı doğal arzuların gerektirdiği ontolojiyi” delilin temeli yapmak, bu makaleyi orijinal kılan husustur. Fakat “arzu delili” ifadesi daha kısa ve akılda kalıcı olduğu için burada onu tercih ediyorum ve kullanıyorum.

ALLAH’A KARŞI DOĞRUDAN DUYULAN

BİR ARZU OLARAK ARZU DELİLİ

Bazı teist düşünürler, insanların içinde Allah’a karşı doğrudan bir arzu olduğuna dikkat çekmişlerdir. Bunlardan çok azı bunu Allah’ın varlığı için bir delil olarak değerlendirmiş, çoğunluğu bunu bir delilin parçası olarak sunmamışlardır. Fakat yine de insanların içinde böyle bir arzunun varlığına kimi teist düşünürlerce dikkat çekilmiştir ve kutsal metinlere atıflarla da bu görüş desteklenmeye çalışılmıştır. Augustinus’un ünlü “İtiraflar (Confessions)” kitabında, Allah’a karşı arzunun tüm insanlarda var olduğuyla ilgili iddiaya tanık olmaktadır:

Bu arzu sadece benle veya benle beraber birkaç kişiyle sınırlı değildir; hepimiz mutlak olarak mutlu olmayı isteriz... Onlar, Sana bir ödül beklemeksizin ibadet etmektedirler, çünkü Sen onların sevincisin. Mutlu yaşam sadece budur; Sen’den keyif almak, Seninle ilgili olarak ve Senden ötürü. Yaşamın mutluluğu budur ve bu Senden başka hiçbir yerde bulunamaz. Mutlu yaşam gerçekten dolayı sevinçli olmaktır; bu ise Senden, yani gerçek olanda sevinçli olmak demektir... Herkes bu mutlu yaşamı ister, bu yaşam ki mutlu olarak nitelenmeyi bir tek o hak eder⁶...

Benzer bir yaklaşıma Pascal’da tanık olmaktadır. Pascal, prensler gibi dünyevi hemen her isteğini elde edebilecek durumda olanların bile arzularını tatmin

⁶ Saint Augustine, **The Confessions**, Çev: Maria Boulding, Vintage Books, New York, s. 218-219.

edemediklerini; sonuçta sahip olduğumuz birçok arzunun bu dünyaya yönelik olmadığını, ancak bu arzuların kendisi için olan Allah'ın, arzuları tatmin edebileceğini söyler:

Bütün insanlar mutluluğu arar. Bunun hiçbir istisnası yoktur... Bütün insanlar şikayet etmektedir; prensler, hizmetçiler, asiller, halk, yaşlı, genç, güçlü, zayıf, eğitilmiş, cahil, sağlıklı, hasta, her ülkede, her zamanda, her dönemde, her şartta... Boş yere etrafındaki her şeyle boşluğu kapamaya çalışır, o şeylerden hiçbiri ona yardımcı olamaz, çünkü bu sonsuz boşluk ancak sonsuz ve değişmez bir objeyle yani Allah ile kapatılabilir⁷.

Yahudi-Hıristiyan geleneğinde olanlar, insanların içinde Allah'a karşı bir arzu olduğu fikrine, Kutsal Kitab'ın en çok okunan bölümlerinden biri olan Mezmurlar'daki (Zebur'dan) şu bölümleri örnek verebilirler:

1- Geyik akarsuları özlediği gibi, canım da seni öyle özler ey Allah.

2- Canım Allah'a, hay Allah'a susamıştır. Ne vakit geleceğim ve hay Allah'ın önünde görüneceğim⁸?

İslam inancına bağlı olanlar ise Allah'a yönelmeye karşı doğuştan verilmiş bir eğilime sahip olduğumuz görüşü için Kuran'daki şu ayeti kullanabilirler:

Bunlar, iman edenler ve gönülleri Allah'ı anmakla tatmin olan kimselerdir. Habe-

riniz olsun; gönüller yalnızca Allah'ı anarak tatmin olur⁹.

Gerek Eski ve Yeni Ahitler'deki ifadelerin, gerek Kuran'daki ayetlerin; Allah'a karşı doğal bir arzuya sahip olduğumuz anlamına gelip gelmedikleri tartışılabilir. Fakat şurası açıktır ki, insanların doğuştan böyle bir arzusu varsa bile; Allah'a yönelen inançlılar "Allah'a yöneldim, içimdeki arzular tatmin oldu, meğer içimdeki tatmin olmayan arzuların objesi Allah'mış" diyebilirler, fakat inananların bu şahsi tecrübelerini inançsızlara karşı sunulacak objektif bir argümana dönüştürmek mümkün gözükmemektedir. Nitekim birçok ateist ve agnostik, kendisinde böyle bir arzunun olduğunu inkar etmektedir. Örneğin John Beversluis da bahsedilen yaklaşımı eleştirirken, böylesi bir arzunun var olduğunun iddia edilemeyeceğini ifade etmiştir¹⁰.

İNSANIN DOĞAL ÖZELLİKLERİ VE ARGÜMANIM

Arzulardan hareketle Allah'ın varlığı için objektif ve ikna gücü olan bir argüman oluşturmak için öncelikle herkesin üzerinde rahatlıkla uzlaşabileceği; "doğal" ve "temel" olan arzuların hareket noktası yapılması gerektiğini düşünüyorum. Bu amaçla burada ateist ve agnostiklerin birçoğunun da insanda var olduğunu rahatlıkla kabul edeceklerini düşündüğüm altı tane arzuyu hareket noktası yapacağım. Bunlar:

⁷ Blaise Pascal, **Pensees**, Çev: A.J. Krailsheimer, Penguin Classics, London, 1966, s. 74-75.

⁸ Kitabı Mukaddes, **Eski Ahit, Mezmurlar**: 42, 1-2, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, s. 563.

⁹ **Kuran**, 13-Rad Suresi 28.

¹⁰ John Beversluis, **C. S. Lewis and the Search for Rational Religion**, Prometheus Books, New York, 2007, s. 56-57.

- 1- Yaşam arzusu
- 2- Korkuların giderilmesi arzusu
- 3- Mutluluk arzusu
- 4- Gaye arzusu
- 5- Şüpheden uzak bilgi edinme arzusu
- 6- Başkaları tarafından iyi davranılma arzusu

Bazı felsefeci, antropolog, biyolog ve psikologlar insanların hepsinde evrensel olan özelliklerle ilgili uzun listelere sahiptir. Örneğin antropolog Donald Brown, kültürel izafiyetle ilgili yaklaşımlara karşı çıkarken; etnograflar tarafından tespit edilmiş müzik, dans, dedikodu, saç stilleri, şakalar, hediye vermek gibi unsurların da içinde olduğu iki yüze yakın kültürler arası ortak unsur saymaktadır¹¹. Melez bir disiplin olan sosyobiolojinin babası kabul edilen Edward Wilson, sosyal davranışların temelinde biyolojik yapımızın olduğunu ifade etmiştir. Bunun en uç şekilde savunulmasında, bütün kültürel öğelerden habersiz bir erkekle bir dişi tüm diğer insanlardan izole bir yere bırakılsalar; sıfırdan, kumardan mülkiyet ile ilgili kanunlara, dans etmekten enstest ilişki hakkında yasaklara kadar, birçok kültürel unsuru tekrar icat edecekleri söylenir¹². İnsanların evrensel olarak sahip olduklarıyla ilgili listesini geniş tutanlara ve kültürel öğelerin önemli kısmını doğuştan sahip olunan genlerin kaçınılmaz sonucu olarak görenlere karşı bi-

linsel çevrelerden ciddi eleştiriler de getirilmiştir. Örneğin Stephen Jay Gould, sosyobiolojiyle ilgili yaklaşımları “destekten yoksun, spekülatif masal anlatıcılığı (unsupported speculative storytelling)” olarak nitelmiş, “metodolojisinin zayıflığını” eleştirmiştir. Diğer yandan Gould da, doğuştan gelen genetik bir potansiyel olduğunu ve kültürel birçok unsurun bununla ilişkisini kabul eder; fakat insanlardaki mevcut tüm kültürel bilgiler yok edilerek bir insan topluluğu oluşturulsa, bugünkü gibi müziğin, dansın, kumarın, mülkiyet yasalarının olduğu bir insan topluluğunun belli bir zaman sonucunda oluşacağını hiçbir şekilde iddia edilemeyeceğini düşünür¹³.

İnsanların evrensel özellikleriyle ilgili geniş listeleri kabul etmeyen, bu listelerde sunulanları izafi ve kültüre bağımlı olarak gören bilim insanları bile; acıkma, susama, cinsel arzu gibi bütün insanların ortak olarak paylaştığı bir öz olduğunu ve bunların kültürlerin oluşmasında sınır vazifesi yaptıklarını kabul edeceklerdir. Bunları vurgulamamın sebebi, burada hareket noktası yaptığım arzuların, insanların evrensel özellikleriyle ilgili geniş listeleri reddedenlerin bile reddedemeyecekleri cinsten olduğunu vurgulamaktır. Dans, müzik, kumar gibi olguların insanların doğal özellikleri olduğunu ve biyolojimizin kaçınılmaz sonucu olduğunu birçok bilim insanı inkar edecektir; ama bunları inkar eden bu bilim insanları bile yaşam arzusunun,

¹¹ Donald Brown, **Human Universals**, McGraw-Hill, New York, 1991.

¹² Bu konuda Wilson’un şu kitaplarına bakabilirsiniz: Edward O. Wilson, **On Human Nature**, Harvard University Press, Massachusetts, 1978; Edward O. Wilson, **Sociobiology: The New Synthesis**, Harvard University Press, Massachusetts, 2000

¹³ Stephen Jay Gould, “Sociobiology and the Theory of Natural Selection”, **Sociobiology: Beyond Nature/ Nurture?**, Ed: G.W. Barlow and J. Silverberg, Westview Press, Colorado, 1980, s. 257-269.

korkuların giderilmesi arzusunun veya bilme arzusunun insanların doğal-evrensel özellikleri olduğunu rahatça kabul edeceklerdir.

Acıkma veya susama hissi olmayan, cinsel arzu duymayan insanlar gibi istisnalar, nasıl insanlarda yemeye, içmeye veya cinselliğe karşı arzu duyulduğu gibi genellemeleri yanlışlamayacak anomali durumlarıysa; aynı şekilde burada ifade edilecek altı tane arzudan kimisini hissetmeyenler de olabilir, ama bu sadece evvelkiler gibi bir anomali durumunu gösterir; bu arzuların "doğal" ve "temel" olduğu gerçeğini değiştirmez. Bence, burada sunulan argümanı güçlü yapan unsurlardan birisi budur; insanlarda doğal ve temel olduğu kesin olan arzuları hareket noktası yapması. Nitekim ilerleyen satırlarda görüleceği gibi, ünlü ateistlerin birçoğu da bu arzuların kimisinin varlığından hareketle ateist görüşlerini temellendirmeye çalışmışlardır. Sonuçta, insanlardaki doğal ve temel arzulardan yola çıkarak argümanımı şu şekilde kuruyorum:

1- İnsanların doğal ve temel arzularının birçoğunun objesi olduğunu gözlemliyoruz.

2- Şu altı tane arzu da doğal ve temeldir

- 2.1- Yaşam
- 2.2- Korkuların giderilmesi
- 2.3- Mutluluk
- 2.4- Gaye
- 2.5- Şüpheden uzak bilgi edinme
- 2.6- Başkaları tarafından iyi davranılma

3- Birbirleriyle ilişkili de olsa birbirine indirgenemeyecek olan bu doğal ve temel arzuların her birinin karşılanması ancak Allah'ın varlığıyla mümkündür.

4- Bu durumu açıklayacak iki tane alternatif açıklamaya sahibiz:

4.1- Bu arzular natüralist-ateistlerin öngördüğü şekilde tesadüf ve zorunluluk ile oluşmuştur.

4.2- Bu arzuları insanda Allah oluşturmuştur.

5- Bahsedilen farklı doğal ve temel arzuların hepsinin (2. madde) aynı ontolojiyi gerektirmesi (3. madde) ile doğal ve temel arzularımızın birçoğunun objesinin bulunduğunu gözlemlememiz (1. madde); Allah'ın varlığının ve bu arzuları oluşturmasının (4.2'nin), bu inancın tek alternatifi konumundaki natüralizmden (4.1'den) daha rasyonel olduğunu gösterir.

6- Demek ki Allah'a inanç (teizm), Allah'ı inkardan (natüralizm-ateizm) daha rasyoneldir.

Önümüzdeki satırlarda, sırayla, her maddede ifade etmeye çalıştıklarımı açarak ve muhtemel itirazlara cevap vererek sunduğum delili savunacağım.

DOĞAL VE TEMEL ARZULAR

Aslında burada sunduğum argümanın birinci madde olmaksızın da sunulması mümkündür. Fakat bu dünyada yemek, su, cinsellik gibi doğal ve temel arzularımızın objelerinin -karşılığının- olduğunun görülmesi; argümanın sonucunu güçlendirdiği için, bu maddeye de yer verdim.

Öncelikle arzu deliline karşı getirilmiş bir eleştiriyi cevaplamakta fayda görüyorum. Bu eleştiriyi yapanlar, kendilerinin bir Ferrari'lerinin olmasını arzu ettiklerini ama bunun olmadığını, masalardaki Oz dünyasına gitmeyi arzu ettiklerini ama gidemediklerini¹⁴. Bunu söyleyerek, insanların arzularının varlığından bu arzuların objesinin var olduğuna geçiş yapılamayacağını ifade etmektedirler. Peter Kreeft bu eleştiriye arzuları "doğal" ve "suni" olarak ikiye ayırıp cevap verir. Doğal arzuların "içten" geldiğini, buna karşılık suni arzuların ise "dıştan, toplumdaki, reklamlardan veya kurgudan" geldiğini söyler ve Oz dünyasına gidememeyle hiç uyumama arasındaki farka dikkat çeker. Doğal arzuların hepimizde ortak olması, suni arzuların ise kişiden kişiye değişmesi temel farktır¹⁵. Argümanımın birinci maddesinde, söz konusu arzuları "doğal" ve "temel" sıfatlarıyla vurgulamamın sebeplerinden bir tanesi, böylesi itirazlara baştan kapıyı kapatmaktır.

Diğer yandan birçok doğal arzumuzun karşılanmadığını, örneğin açlıktan ölenlerin olduğunu söyleyerek arzu deliline karşı çıkanlar da hatalıdır. Böylesi karşı çıkışlara karşı C. S. Lewis şöyle cevap vermektedir:

Bir insanın fiziki açlığı, ona ekmek verileceğini ispat etmez; Atlantik'in üzerinde bir salda açlıktan ölmesi mümkündür.

¹⁴ John Beversluis, **C. S. Lewis and the Search for Rational Religion**, s. 47.

¹⁵ Peter J. Kreeft and Ronald K. Tacelli, **Pocket Handbook of Christian Apologetics**, InterVarsity Press, Downers Grove, 2003, s. 26-27

Fakat elbette insanın açlığı, yemek yeme suretiyle bedenini yenileyen bir canlı türü olduğunu ve yenilebilecek şeylerin olduğu bir dünyada yaşadığını ispat eder¹⁶.

Argümanımın birinci maddesinde "arzular tatmin edilmektedir" şeklinde bir ifade kullanmak yerine "arzuların birçoğunun objesinin olduğunu gözlemliyoruz" ifadesini kullanmamın sebebi ise baştan böylesi itirazlara geçit vermemektir.

Şimdi argümanımın ikinci maddesiyle üçüncü maddesini; altı doğal ve temel arzunun her birini teker teker ele alarak değerlendireceğim. Bu arzuların bir kısmının karşılanmasının ancak Allah merkezli bir varlık anlayışıyla -ontolojistik mümkün olduğunu görmek daha kolayken, diğer bir kısmı için daha fazla zihinsel çaba gerekmektedir. Örneğin korkuların giderilmesi ile ilgili arzu birincisine, şüpheden uzak bilgi edinme ile ilgili arzu ise ikinci duruma örnektir.

BİRİNCİ ARZU: YAŞAM

"Yaşam arzusu" normal, sağlıklı her insanın içinde olan en temel doğal arzulardan birisidir. O kadar temeldir ki, onun için diğer birçok doğal arzunuzdan çok rahat vazgeçebilirsiniz. Örneğin bir kumsalda susayıp su içmeye, acıkıp yemek yemeye, cinsel arzu duyup eşine yönelenleri düşünelim. Bu kişiler, bir tsunaminin, yakın bir zamanda buldukları bölgeyi basacağı haberini alsalar veya tsunaminin sularının geldiğini gör-

¹⁶ C. S. Lewis, **The Weight of Glory and Other Addresses**, Macmillan Publishing Company, New York, 1980, s. 8-9

seler, herhalde hemen hepsi bu doğal arzularının giderilmesini bir kenara bırakıp kaçarlar. En zeki insandan ortalamasının altında zekaya sahip birçok insana kadar insanların çoğu “yaşam arzusu” ile harekete geçer ve tsunamiden kaçar. Bu temel arzunun gücünü kısa bir içebakışla (introspection) kavrayabiliriz.

“Yaşam arzusu”na özel vurgu yapan filozoflardan biri Schopenhauer'dir. Ona göre bu arzu-irade her şeyden daha temeldir. Schopenhauer, intiharın bile “yaşam arzusunun-iradesinin” bir reddi olmadığını, reddedilenin sadece acı çekmek ve yaşamın şartları olduğunu söyler¹⁷.

Albert Sweitzer de “yaşam arzusu”nu teolojik, felsefi ve etik yaklaşımlarının temeline koymuştur:

Yalnızca bu; yaşam iradesi, her şeyde, bende olduğu gibi mevcuttur. Bunu bana bildirmesi için bilime de ihtiyacım yok, zaten bilim bundan daha temel bir şeyi haber veremez¹⁸.

İnsan zihni, diğer canlı türlerinin hepsinden farklı bir şekilde, çok uzun bir geçmiş ve çok uzun bir gelecekle, düşünerek ilişki kurabilir. Gelecekle içindeki “yaşam arzusu” ile ilişki kuran zihnin, bir ahiret yaşamına karşı arzu duyması kaçınılmazdır. İçindeki “yaşam arzusu”nun sesini dinleyen hiç kimseyi bu dünya hayatının tatmin edebileceğini

sanmıyorum. Modern bilimsel veriler, tüm evrenin “Büyük Çöküş (Big Crunch)” veya “Büyük Donma (Big Chill)” alternatiflerinden biriyle -başka bir son senaryosu gerçekleşmezse- son bulmasının kaçınılmazlığını göstermektedir¹⁹. O zaman, bu temel arzumuzun objesi olan ahiretin varlığının gerçekleşmesi; bu evrene aşkın olanı, ama aynı zamanda insanların arzularından haberdar olacak kadar içkin olanı, üstelik bunu gerçekleştirecek kadar Bilgili ve Kudretli olanı, yani Allah'ın varlığını gerektirmektedir. Modern bilimsel verileri bir kenara bıraksak da, dağılmış bedenimizden varlığımızın yeniden iadesinin, ancak kudreti ve bilgisi yüksek, arzularımızdan haberdar Allah'ın varlığıyla mümkün olduğunu görmek zor değildir.

Kısacası insanlar, doğuştan -apriori-gelecekle ilişki kurma özelliğine ve doğuştan “yaşam arzusu”na sahiptir ve bu dünyadaki insanlık hali ölümlü olmaktır. Sonuçta insanlığımıza içkin bu durumlar, apriori olarak, arzularımızın karşılanması için Allah'ın varlığına ihtiyaç duyduğumuzu gösterir. Bunun farkında olup olmamız da bu durumu değiştirmez. Bu, $(a+b)^2$ 'nin hiçbir deney ve gözlemlerle desteklenmeye ihtiyaç duymaksızın $(a^2+2ab+b^2)$ 'ye eşit olmasından habersiz olmamızın, bu eşitliği değiştirmemesine benzer. Allah'a karşı doğrudan bir arzunun varlığına -Augustinus gibi- inanan kişiye, böyle bir arzuyu duymadıklarını söyleyerek karşı çıkanlar olabilir. Fakat burada hareket noktası, böylesi itirazların getirilemeye-

¹⁷ Arthur Schopenhauer, **The World as Will and Representation**, Vol: 2, Çev: E. F. J. Payne, Harper and Row, New York, 1966, s. 8.

¹⁸ Albert Schweitzer, “The Ethics of Reverence for Life”, **Christendom**, Vol: 1, 1936, s. 225-239

¹⁹ Paul Davies, **The Last Three Minutes**, Basic Books, New York, 1994, s. 67-81.

ceği “yaşam arzusu”dur. Bu arzunun ancak Allah varsa karşılanabileceğini görmek ise zor değildir.

İKİNCİ ARZU: KORKULARIN GİDERİLMESİ

Hepimizin kendimizde tanık olduğumuz duygularımızdan birisi korkudur. Korkunun ne kadar güçlü bir duygu olduğuna ve insan eylemlerine yön vermede ne kadar etkili ve temel olduğuna herhalde tanıklık etmeyimiz yoktur. “Korkuların giderilmesi arzusu”nun tatmin edilmesinin Allah’ın varlığını gerektirmesi, aşağı yukarı yaşam arzusunun Allah’ın varlığını gerektirmesiyle benzer şekildedir. Fakat “yaşam arzusu” ve “korkuların giderilmesi arzusu” birbirlerine indirgenemeyecek iki ayrı arzu oldukları için bunları farklı başlıklarda inceliyorum. Gelecekle ilişki kuran insan zihninin en temel korku konusu olan ölüm korkusundan kurtulma arzusunu tatmin edecek tek obje ahiret hayatının varlığıdır; ahiret hayatının varlığı ise ancak Allah varsa mümkündür.

“Korkuların giderilmesi arzusu”nun Allah’ın varlığını gerektirmesi, en temel olarak ölüm korkusu üzerinden görülebilecek olsa da bununla sınırlı değildir. İnsan, evrenin büyüklüğü ile azameti karşısında acizliğini kavrar ve bu da korkuya sebep olur. Bu tip korkular da ancak tüm evrene hükmeden bir Allah’a sığınılmakla giderilebilir. Nitekim ünlü birçok ateist de, Allah’ın varlığının, korkuların giderilmesi ve diğer arzuların tatmin edilmesi için insanlar tarafından uydurulduğunu söylemiştir. David Hume da korku duygusuyla dinlerin varlığı

arasında ilişki kurmuştur²⁰. Bu konuda en ön plana çıkan isimlerden biri olan Freud, “dileklerin-tatmini (wish-fulfillment)” olarak gördüğü dinler için şöyle demektedir:

...Dini görüşler, medeniyetlerin diğer ürünleriyle aynı ihtiyaç temelinde ortaya çıkmıştır; doğanın ezici gücüne karşı kendini savunma zaruretinden²¹.

...Sonraki dönemlerin insanı da günümüzün insanı da aynı davranış kalıplarına sahiptir. Çocuksudur ve korunmaya ihtiyaç duyar, hatta geliştiğinde bile; tanrısının yardımı olmadan bir şey yapamayacağını düşünür²².

Freud’un “kendini savunma zarureti” ve “korunmaya ihtiyaç” ifadeleriyle dikkat çektiği hususu; dinin “korkuların giderilmesi arzusu”nu tatmin etmesi olarak da okuyabilirsiniz. Ünlü sosyal psikolog Erich Fromm da, insanların “güvenlik ihtiyacı” ile dine yöneldiklerini vurgulayarak, dinlerin “korkuların giderilmesi arzusu”nu karşılamasına dikkat çekmiştir²³. Sonuçta en temel korkulardan kurtulmanın Allah’ın varlığını gerektirmesi, teistlerin ve ateistlerin üzerinde rahatlıkla uzlaşabileceği bir olgudur; asıl me-

²⁰ David Hume, *Dialogues and Natural History of Religion*, Ed: J.A.C. Gaskin, Oxford University Press, Oxford, 1993, s. 176.

²¹ Sigmund Freud, The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Vol: XXI (1927-1931): The Future of an Illusion, Civilization and its Discontents, and Other Works, The Hogarth Press and the Institute of Psycho-analysis, Londra, 1961, s. 21

²² Sigmund Freud, The Origins of Religion, Penguin, Londra, 1991, s. 376

²³ Erich Fromm, *Psychoanalysis and Religion*, Yale University Press, New Haven, 1950, s. 4.

sele bu olgunun teizmi mi ateizmi mi desteklediğini belirlemektir ve bu makalede bunu gerçekleştirmeye çalışmaktayım.

Her insanın doğuştan sahip olduğu korkma duygusu ve “korkuların giderilmesi arzusu”, doğuştan sahip olduğumuz, gelecek hakkında, evren hakkında ve kendi acizliğimiz hakkında düşünme yeteneğimizle birleşince; doğuştan, bizi Allah'a muhtaç eden arzulara sahip olduğumuz olgusu karşımıza çıkar.

ÜÇÜNCÜ ARZU: MUTLULUK

Bütün normal insanlar mutluluğu arzular ve mutluluklarının sürekli olmasını ister. Daha önce dikkat çektiğim Augustinus ve Lewis, mutluluk arzusunun tüm insanlarda ortak olduğunu ve bunun ancak Allah ile karşılanabilecek bir arzu olduğunu ifade ederek, bir anlamda “mutluluk arzusu” ile “Allah'a karşı arzu”yu eşitlemişlerdir. Birçok kişi, kendisinde Allah'a karşı doğrudan bir arzu duymadığını söyleyerek, bu arzunun varlığından objesinin varlığına geçiş yapılacak bir argümana itiraz edebilir. Fakat böylesi bir eşitlemeden kaçınarak “mutluluk arzusu”nu hareket noktası yaparsak; içimizdeki bu arzuyu tatmin etmeye bu dünyadaki sunulanların niteliğinin de, bu dünyadaki zaman süresinin de yetmediğini anlayabiliriz. Bu ise içimizdeki bu arzunun tatmininin ahiret yaşamının varlığını gerektirmesi demektir; ahiretin varlığı ise daha önce belirttiğim gibi Allah'ın varlığını gerektirir. Bu dünyanın, “mutluluk arzusu”nu tatmin edemediğini gören herkes, bu arzunun Allah olmadan tatmin olamayacağını görür. Nitekim Lewis, Allah'a karşı doğ-

rudan bir arzunun yanında ahirete karşı bir arzuya da dikkat çekmiştir:

Eğer kalplerine gerçek anlamda bakmayı öğrenirlerse, insanların çoğunluğu, şiddetli bir şekilde istedikleri şeyin bu dünyada olmadığını anlayacaklardır... öyle bir hasrettir ki hiçbir evlilik, hiçbir seyahat, hiçbir eğitim gerçek anlamda onu tatmin edemez. Bunu söylerken başarısız evlilikleri, tatilleri, eğitimleri kastetmiyorum. Olması mümkün en başarılılarını kastediyorum... Eğer kendimde, bu dünyadaki hiçbir deneyimin tatmin edemediği bir arzu tespit edersem, bunun en muhtemel açıklaması başka bir dünya için yaratılmış olduğumdur. Eğer dünyevi hazların hiçbirini onu tatmin edemezse; bu, dünyanın bir hile olduğunu göstermez. Muhtemelen dünyadaki hazlar onu tatmin için değildir, fakat onu açığa çıkarmak içindir ki gerçek şeyin önerisiyle karşılaşalım. Eğer böyleyse, bir yandan bu dünyevi nimetleri hiçbir zaman küçük görmemeli ve şükürsüzlük etmemeliyim, diğer yandan bunları; bir kopyası, yankısı, serabı oldukları şeyle karıştırma yanılığısına düşmemeliyim. Kendimde gerçek vatanım için arzuyu muhafaza etmeliyim, o vatan ki ölmeden ona kavuşsamam²⁴...

“Teoloji antropolojidir” diyen Feuerbach gibi birçok ateist, insanların arzularının ahireti, ahiretin ise Allah'ın varlığını gerektirdiğini tespit etmişler, fakat bu tespitlerini insanların, Allah'ın ve ahiretin varlığını uydurmalarının sebebi olarak görmüşlerdir. Feuerbach, Tanrı'yı baştan yok saydığı için insanlardaki ar-

²⁴ C.S. Lewis, **Mere Christianity**, Harper Collins Publishers, London, 2002, s. 135-137.

zuları “hayali arzular” olarak değerlendirir. Feuerbach bu arzuların arasında “mutluluğu” da sayar:

Dedim ki, Allah mutluluk, mükemmellik ve ölümsüzlük arzularımızın karşılayıcısıdır. Bundan, insanları Allahsız bırakmanın, kalbi göğüsten çıkarmak gibi olduğu sonucu çıkarılabilir. Fakat ben, dinin ve teolojinin Allah’ın ve ölümsüzlüğün -ki ikisi aynı şeydir- var olduğunu ileri sürmeleriyle ilgili tezlerine itiraz ediyorum²⁵.

DÖRDÜNCÜ ARZU: GAYE

Yakın dönemde yapılan psikoloji araştırmalarıyla, okul öncesi çocukların, doğadaki olguları gayesel anlama ve tarif etme yönünde eğilimleri olduğu gösterilerek, doğuştan -apriori- böylesi bir yeteneğe sahip olduğumuz dı²⁶. Nitekim çocuklardaki gayesel -teleolojik- açıklama getirmeyle ilgili bu eğilimi Richard Dawkins, birçok kimse- nin Allah inancına sahip olmasının sebebi olarak göstererek, ateist görüşleri yönünde kullanmaya çalışmıştır:

Her şeye bir gaye atfedilmesine teleoloji denir. Çocuklar doğal teleolojistlerdir ve birçok insan bu çocukluk durumundan

hiçbir zaman çıkmaz... Açıkça görülmektedir ki, çocuksu teleoloji dinlerin oluşumuna sebep olmaktadır. Eğer her şeyin bir gayesi varsa, bu kimin gayesidir? Allah’ın elbette²⁷.

Diğer yandan Oxford’lu psikolog Justin Barrett gibi bazı bilim insanlarıysa, bu özelliğin Allah tarafından insanlara yerleştirildiğinin de düşünülebileceğini söylerler²⁸. 12-13. yüzyıllarda yaşamış olan ünlü Müslüman din bilgini İbn Teymiyye, insanların yaratılışlarında var olan özellikler (fitrat) sebebiyle, Allah’ın varlığını doğrudan bilebileceklerini söylerken; insanların, doğuştan, gayesel çıkarımlar yapabilecek özelliklerle donanımlı şekilde var olduğunu söyleyen psikolojik görüşlere yaklaşmıştır²⁹.

Etrafındaki varlığı gayesel olarak yorumlayan insan, bütün olarak evrene ve daha da önemlisi kendi varlığına yöneldiğinde; evrenin ve kendisinin gayesini de öğrenmeyi arzu eder. Fakat yaşamın ve evrenin gayesini-anlamını bulmaya yönelik bu arzu, ancak evrene aşkın olarak evreni ve insanı yaratan bir Allah varsa tatmin olabilir. Natüralist-ateist yaklaşıma göre evren kendiliğinden vardır ve insan zorunluluk ve şansın bileşimiyle tesadüfen oluşmuştur. Allah’ın olmadığı bu tabloda, evrenin ve insanın bir gayesi olamaz; insanın içindeki “gaye arzusu”nun karşılanması

²⁵ Ludwig Feuerbach, **Lectures on the Essence of Religion**, 1851,(<http://www.marxists.org/reference/archive/feuerbach/works/lectures/lec30.htm>)

²⁶ Deborah Kelemen, “Are Children Intuitive Theists? Reasoning about Purpose and Design in Nature”, **Psychological Science**, No: 15/5, 2004; Deborah Kelemen, “The Scope of Teleological Thinking in Preschool Children”, **Cognition**, No: 70, 1999, s. 241-272.

²⁷ Richard Dawkins, **The God Delusion**, Black Swan, Londra, 2007, s. 210

²⁸ Justin L. Barrett, “Is The Spell Really Broken? Bio-psychological Explanations of Religion and Theistic Belief”, **Theology and Science**, No: 5/1, s. 57-72

²⁹ Wael B. Hallaq, “İbn Teymiyye’ye Göre Allah’ın Varlığı,” Çev: Bilal Kuşpınar, **Sosyal Bilimler Dergisi**, No: 3, April 1993, s. 144.

mümkün değildir ve bunun mantıki sonucu "kaçınılamaz ümitsizlik"tir. Bunu Bertrand Russell'ın şu ifadelerinden de anlayabiliriz:

Bilimin bize sunduğu dünya daha da gagesiz, daha da anlamsızdır... Buna göre insan, ne oluşturacağından habersiz nedenlerin bir ürünüdür; insanın kökeni, gelişimi, ümitleri ve korkuları, aşkları ve inançları, atomların bir araya gelmesinden başka bir şey değildir... Ancak bu gerçeklerin üzerinde, ancak bu kaçınılamaz ümitsizliğin temelleri üzerinde, bundan böyle ruh güvenle ikamet edebilir³⁰.

BEŞİNCİ ARZU: ŞÜPHEDEN UZAK BİLGİ EDİNME

Bundan önceki bütün arzular gibi "şüpheden uzak bilgi edinme arzusu"nun bütün insanlardaki doğal ve temel arzulardan biri olduğuna herhalde çok az itiraz eden olacaktır. Ele aldığım önceki arzuların gerçek anlamda tatmininin Allah'ın varlığını gerektirdiğini birçok agnostik ve ateist düşünür de kabul etmiş; hatta bunu, insanların Allah'a inanmasının sebebi olarak değerlendirmişlerdir. Diğer yandan "şüpheden uzak bilgi edinme arzusu"nun Allah'ın varlığını gerektirdiği, aynı şekilde agnostikler ve ateistlerce kabul edilmemektedir. Bu arzunun Allah'ın varlığını gerektirdiğini anlamak için öncekilerden daha fazla zihinsel çabaya -ayrıca felsefi alt yapıya- ihtiyaç olduğunu ve bu iddianın daha fazla tartışmaya sebep olacağını söyleyebilirim.

Üç felsefecinin; Rene Descartes'ın, Victor Reppert'in ve Alvin Plantinga'nın çalışmalarına kısaca değinerek, bu arzunun Allah'ın varlığını gerektirdiğini göstermeye çalışacağım. Bu felsefeciler, insanın bilebilme imkanının sınırlarını kabul etmekle beraber, en temel bilgilerimizin doğruluğundan ancak Allah'ın varlığına inanırsak emin olabileceğimizi söylemişlerdir (ama bu yaklaşımlarını, burada olduğu gibi "arzu delili" açısından ele almamışlardır). Şüpheden uzak bilgi edinme, temel ve evrensel bir insani arzu olduğu için, farklı doğal ve temel arzuların aynı sonuca götürmesinin birleşimine dayanarak oluşturduğum argümanımda, bu arzumuzda da yer vermekteyim.

Dış dünyanın varlığı en temel birçok bilginin varlığı için ön şarttır. Sevdiğimiz insanların varlığından kendi bedenimizin varlığına kadar birçok temel bilginiz dış dünyanın gerçek olarak var olması koşuluna bağlıdır. Aristoteles'in de işaret ettiği gibi mutluluk için önemli şartlardan biri haz veren olguların içeriğinin gerçek olmasıdır. Descartes dış dünyanın varlığına dair bildiği bilgilerin hepsinin şüpheli olduğunu kabul ederek bilgisini sıfırlamış, daha sonra şüpheden uzak bir şekilde felsefi sistemini kurmaya çalışmıştır. Bunu yaparken ancak Allah'ın varlığı kabul edilirse, dış dünya gibi "çok açık ve çok belirgin şekilde" gerçek olarak algıladıklarımızdan şüphe etmeyebileceğimizi söylemiştir. Descartes'ın bu yaklaşımı, yaygın olarak "modası geçmiş" bir yaklaşım olarak kabul edilmektedir, fakat bugüne kadar bu yaklaşıma karşı tatmin edici bir ce-

³⁰ Bertrand Russell, *Mysticism and Logic and Other Essays: A Free Man's Worship*, Longmans, Londra, 1918, s. 40.

vabın verilebildiğini düşünmüyorum. Descartes şöyle demektedir:

En zeki insanlar da istedikleri kadar bu sorun üzerinde düşünebilirler; Allah'ın varlığını kabul etmedikleri takdirde bu şüpheyi giderecek hiçbir neden gösterebileceklerini sanmıyorum. Öncelikle, yukarıda sunduğum, kabul ettiğim ilke olan; çok açık ve çok belirgin şekilde anladığımız şeylerin doğruluğu, ancak Allah varsa güvenilirdir, Allah'ın Mükemmel Varlık olması sayesinde güvenilirdir, bizde olan her şey O'ndan olduğu için güvenilirdir... Fakat bizde olan her şeyin, mükemmel ve sonsuz Varlık'tan geldiğini bilmeseydik; görüşlerimiz ne kadar açık ve ne kadar belirgin olurlarsa olsunlar, doğru olma mükemmelliğine sahip olduklarını düşünmemizi garantiyecek bir sebep olmazdı³¹.

Descartes bu yaklaşımını Allah'ın varlığı için bir argüman olarak değil de dış dünyanın varlığı için bir argüman olarak görür. Diğer yandan bazı düşünürler, bilgi edinmemiz için gerekli akıl yürütme kabiliyetimizden çıkarsadıkları "akıl delili (the argument from reason)" ile Allah'ın varlığını temellendirmeye çalışmışlardır. Şüpheden uzak bilgi edinmemiz bir arzu olduğuna göre ve bu arzu, akıl yürütebilme sürecinin varlığını gerektirdiğine göre; aklın varlığından hareketle Allah'ın varlığını temellendiren veya natüralizmin yanlış bir felsefe olduğunu gösteren "akıl delili"nin verileri, bahis konusu arzunun Allah'ın varlığını gerektirdiği görüşümüzü destekle-

³¹ Rene Descartes, **Discourse on Method and The Meditations**, Çev: F.E. Sutcliffe, Penguin Classics, Londra, 1968, s. 58-59

mektedir. Reppert, C. S. Lewis'in "akıl delili"ni, şu formatta özetlemektedir:

- 1- Akletmeyle hiç ilgisi olmayan (nonrational) sebeplerle açıklanması durumunda, hiçbir görüş akılla çıkarsanamaz.
- 2- Eğer natüralizm doğruysa, tüm görüşler tamamen akletmeyle ilgisi olmayan sebepler tarafından açıklanabilir.
- 3- O zaman natüralizm doğruysa, hiçbir görüş akletme süreçleriyle çıkarsanamaz.
- 4- Eğer hiçbir görüşün akletmeyle çıkar-sanamayacağını söyleyen bir tez varsa, o zaman bu tezin reddedilmesi ve bu tezi inkar eden tezin kabul edilmesi gerekir.
- 5- O zaman natüralizmin reddedilmesi ve onu inkar eden tezin kabul edilmesi gerekir³².

Natüralist-ateist anlayışın savunduğunun tersine "kasıt ve gaye barındırmayan (nonintentional and nonteleological)³³" maddi parçacıkların üzerine aklın inşa edilemeyeceği; Allah merkezli bir varlık anlayışının -ontolojinin- alternatifi olarak sunulan natüralist-ateist ontolojide, aklımıza güvenin temelleri sarsılacağı için "şüpheden uzak bilgi edinme arzumuz"un karşılanmasının hiçbir imkanı kalmayacağı kanaatindeyim.

³² Victor Reppert, **C.S. Lewis's Dangerous Idea**, IVP Academic, Downers Grove, 2003, s. 57-58; Victor Reppert, "The Argument from Reason", **Natural Theology**, Ed: William Lane Craig ve J.P. Moreland, Wiley-Blackwell, West Sussex, 2009, s. 353-354

³³ Victor Reppert, "The Argument from Reason", s. 388

Plantinga'nın dile getirdiği "natüralizme karşı evrimci delil (evolutionary argument against naturalism)" yaklaşımı da aynı sonuca götüren bir argümandır. Plantinga, Dawkins gibi ünlü ateistlerin sandıklarının tersine, evrim görüşüyle natüralizmin uzlaşamayacağını göstermeye çalışmıştır. Plantinga, natüralist-ateist evrim anlayışına göre "güvenilir zihinsel yeteneklere" sahip olmamızın beklenmemesi gerektiğini söyler. Çünkü bu anlayışa göre evrimin mekanizmalarının; uyum sağlayanı, yaşayabileni ve üreyebileni seçmesi beklenir, fakat doğru bilgiyi elde eden güvenilir zihinsel yetenekleri seçmesi için bir neden yoktur. Diğer yandan bir teist, Allah'ın insanları, Kendisi'ni bilebilecek ve sanatını takdir edebilecek şekilde yarattığını -evrim aracılığıyla veya evrimsiz düşündüğü için, akıl yürütme süreçlerimizle doğru bilgilere ulaşmamızı rahatlıkla mümkün görebilecek bir paradigmaya sahiptir. Naturalist-ateist bir evrim anlayışını savunanlar ise akıl yürütme süreçlerimize güvenebileceğini söyleyemeyecekleri için evrimin doğruluğu dahil herhangi bir doğruluk iddiasında da bulunamazlar. Plantinga bu yaklaşımıyla, natüralist bir yaklaşımla beraber evrim teorisinin savunulmasının -birçok kişinin hiç beklemediği şekilde- "kendini reddeden (self defeating)" bir yaklaşım olduğunu göstermeye çalışmıştır³⁴. Plantinga bunu yaparken, vardığı sonucu burada sunduğum "arzu delili" açısından değerlendirmemiştir; fakat onun bu yaklaşımı,

"şüpheden uzak bilgi edinme arzusu"nun natüralist paradigma içerisinde tatmin edilemeyeceğini gösterdiğinden, bu makalede sunulan argümana katkıda bulunmaktadır.

ALTINCI ARZU: BAŞKALARI TARAFINDAN İYİ DAVRANILMA

İnsanın zihinsel kabiliyetleri ve arzuları, diğer insanlarla iletişim kuracağı bir yapıya göredir, örneğin insanın doğuştan konuşma yeteneği vardır³⁵. Bu ise insanın doğuştan -apriori- sosyolojik bir varlık olması demektir.³⁶ Başka insanlarla karşılaşacak kişi, diğer insanlar tarafından fiziksel ve psikolojik incitilmelere maruz kalmamak ister, kısacası insanda, sosyal bir varlık olarak yaratılmasından kaynaklanan doğasının gereği olarak "başkaları tarafından iyi davranılma arzusu" da vardır. Başkaları tarafından iyi davranılmanın koşullarını ise en iyi ahlakın varlığı sağlar³⁷. Ahlaki değerlerin rasyonel temellendirmesi ise ancak Allah'ın varlığıyla mümkündür (burada "rasyonel temellendirmesi" vurgusuna dikkat edilmelidir). Elbette Allah'a inanmayan ama insanlara zarar veremeyen, ahlaki açıdan iyi insanlar olduğu gibi; Allah'a inanıp da insanlara zarar

³⁴ Ayrıca bkz: Alvin Plantinga, "An Evolutionary Argument Against Naturalism," *Logos* 12, 1991; Alvin Plantinga, *Warranted Christian Belief*, Oxford University Press, Oxford, 2000.

³⁵ Noam Chomsky, *Syntactic Structures*, Mouton de Gruyter, Berlin, 2002.

³⁶ Muhammed Abduh, *Tevhid Risalesi*, Çev: Sabri Hizmetli, Fecr Yayınları, Ankara, 1986, s. 143

³⁷ Başka bir çalışmamda, modern psikolojideki çalışmalardan hareketle oluşturduğum "ahlak delili"ni müstakil bir argüman olarak savundum ve Allah'ın varlığının rasyonel bir şekilde temellendirilmesinde kullanılabileceğini gösterdim. Burada kısaca değindiğim bu konuyu, o çalışmamda daha detaylı bulabilirsiniz: www.canertaslam.com

veren, ahlaki açıdan kötü insanlar da vardır. Fakat burada savunulan insanların söz konusu arzularının ahlaki bir sistemi, bunun ise rasyonel temellendirmesinin Allah'ın varlığını gerektirdiğidir. Evrenin "sadece ve sadece atomlardan (nothing but atoms)" oluştuğunu söyleyen natüralist ontolojide, insanların zihinlerinden bağımsız objektif ahlaki değerler için bir temel bulunamaz. Nitekim ünlü ateist filozof Sartre da buna dikkat çekmiştir:

Tersine, varoluşçu Allah'ın var olmamasını olağanüstü seviyede can sıkıcı bulur, O'nunla beraber değerlerin rasyonel temelini bulacağımız bir temel de tamamen kaybolur. Sonsuz ve mükemmel bir Bilinç onu düşünmediği için artık apriori olarak bir iyi kalmaz. Artık hiçbir yerde "iyi"nin varlığı veya birisinin dürüst olması ile yalan söylememesi yazılı değildir, çünkü artık sadece insanın var olduğu bir düzlemdeyizdir. Dostoyevski'nin bir zamanlar dediği "Allah yoksa her şey mübahtır" ifadesi varoluşçu için başlangıç noktasıdır. Gerçekten de Allah yoksa her şey mübahtır ve insan sonuç olarak sahipsizdir³⁸.

Allah'ın inkar edilmesinin ahlakın rasyonel temellendirmesini imkansız kılacağını diğer ünlü bir ateist filozof Nietzsche de görmüş ve bunu birçok yerde ifade etmiştir:

Biz Allah'ı inkar ediyoruz, biz Allah'tan kaynaklanan sorumluluğu inkar ediyoruz... Benim felsefeciden talebim açıkça bellidir; pozisyonunu iyinin ve kötünün ötesinde belirlemesi ve ahlaki yargının

³⁸ Jean-Paul Sartre, **Basic Writings**, Ed: Stephen Priest, Routledge, Londra, 2001, s. 32.

üstüne çıkması. Bu talep, açık ve seçik olarak ilk benim ortaya koyduğum, hiçbir ahlaki gerçeklik olmadığı anlayışının gereğidir³⁹.

Gerek Yahudi-Hıristiyan geleneğinin içinde gerek İslami geleneğin içinde, ahlaki yasaların Allah'ın Doğası -Zatı- ile ilişkili ezeli gerçekler mi olduğu, yoksa ahlaki yasaların kaynağının sadece Allah'ın emirleri mi olduğu tartışılmıştır. Örneğin İslami gelenek içindeki Mutezile Okulu'na göre bir şey iyi veya kötü olduğu için -bunu Allah'ın Doğası'nın özelliklerinin belirlediğini düşünmüşlerdir- onu Allah emretmiş veya yasaklamıştır; Eşari Okulu'na göre ise bir şeyi iyi veya kötü yapan sadece Allah'ındır⁴⁰. Felsefede bu konu "Euthyphro ikilemi" başlığıyla irdelenmiştir. Tektarıcı dinlerin içindeki bu farklı iki yaklaşım "ahlak delili" ile ilgili kimi yaklaşımlarda bir fark oluşturabilir ama buradaki yaklaşım açısından bir fark oluşmamaktadır. Burada temel bir arzunun ahlaki bir yapıyı, bu yapının rasyonel temelini ise Allah'ın varlığını gerektirdiğini savunuyorum. Ahlaki yasaların, ister Allah'ın Doğası ile ilişkili ezeli gerçeklikler olduğunu düşünelim, ister sadece Allah'ın emirlerinden kaynaklandıklarını düşünelim; her iki görüş de ahlaki yasalara rasyonel temel sağlayacaktır.

Ayrıca ahlaka Kantçı bir yaklaşım sergileyenler de buradaki yaklaşımın dışında

³⁹ Friedrich Wilhelm Nietzsche, **Twilight of the Idols with the Antichrist and Ecce Hommo**, Çev: Antony M. Ludovici, Wordsworth Editions Limited, Hertfordshire, s. 37.

⁴⁰ Macid Fahri, **İslam Ahlak Teorileri**, Çev: Muammer İskenderoğlu ve Atilla Arkan, Litera Yayıncılık, İstanbul, 2004, s. 56-58, 76-79

değildirler. Kant, ahlakın otonom olduğunu ve saf aklın Allah'ın varlığını veya yokluğunu temellendiremeyeceğini söylemiştir. Diğer yandan "en yüksek iyinin (summum bonum)" gerçekleşmesi için hem ahlaki erdemin hem de eksiksiz bir mutluluğun birleşmesi gerektiğini; bu olmadan ahlaki yasanın objektiflik talebinin karşılanamayacağını söylemiştir. Sonuçta Kant, ahlaki sistemin bağımsız olduğunu söylemişse -ki bence, Kant'ın sisteminde bu hususta çelişki vardır- Allah'ın varlığını ve ölümsüzlüğü "pratik koşulların gereği" sonucunda "postulat" olarak kabul etmiştir⁴¹. Buradaki argüman açısından bahsedilen arzunun ahlaka, ahlaki bir sistemin ise Allah'ın varlığına ihtiyaç duyduğunun gösterilmesi yeterlidir. "Ahlak delili" açısından Kant'ın pratik akıl adına postula yaklaşımıyla, ahlaktan Allah'ın varlığı için objektif argüman oluşturanlar arasında (böylesi objektif bir argümanı "ahlak delili" ile ilgili çalışmamda savundum) önemli farklar vardır. Fakat burada sunulan argüman açısından, Allah'ın varlığını gerektirme şeklinde önemli farklar olsa da, tüm bu yaklaşımlar buradaki argümana adapte edilebilir.

Sonuçta doğası gereği sosyal bir varlık olan insanın, bu doğasının sonucu olarak "başkaları tarafından iyi davranılma arzusu"na sahip olduğunu; bunun ise ahlaki yasaları gerektirdiğini görmekteyiz. Başkalarına karşı ahlaki yasalara uygun davranmaya yönelik doğuştan özelliklere sahip olduğumuzu inkar

edenler olabilir⁴².ama başkaları tarafından iyi davranılma arzusunun doğal ve temel bir arzu olduğuna itiraz edilemeyeceği kanaatindeyim. Objektif ahlaki yasaların rasyonelliğinin ancak Allah'ın varlığı ile mümkün olduğuydu; Nietzsche ve Sartre gibi ateistlerden, tektanrılı dinlerin geleneği içinde ahlaki yasaları Allah'ın Doğası ile ilişkilendirenlerden Allah'ın emirlerine indirgeyenlere kadar geniş bir kesimin rahatlıkla kabul ettiği bir iddiadır.

⁴¹ Immanuel Kant, **The Critique of Practical Reason**, Çev: Thomas Kingmill Abbott, William Benton, Chicago, 1971, s. 344-355.

⁴² Son dönemlerde modern psikoloji, insanlarda doğuştan ahlaki özellikler olduğuna dair birçok veriye ulaşmıştır. "Ahlak delili" üzerine çalışmamda ele aldığım bu konuya burada girmeyeceğim.